

[Indenrigsministeren.]

række andre problemer end det, der her er rejst. Jeg forstod, at fru Rigmor Christensen var inde på den tanke, at man skulle se på andre bestemmelser i loven. Det, jeg her beder folketinget om, er at tage stilling til et ganske simpelt spørgsmål som forudsætning for, at udvalget kan gå i gang med løsningen af denne opgave. Jeg vil meget bede om, at man koncentrerer sig derom, og kunne derfor ikke på forhånd se, at det var nødvendigt med en udvalgsbehandling; men det er jo ikke noget, der kommer mig ved.

Ellen Strange Petersen: Jeg ved ikke, om ministeren har misforstået os, men det er jeg tilbøjelig til at tro. Det var ikke dette lovforslag, jeg ønskede behandlet i et udvalg. Det mener jeg ikke skulle være nødvendigt. Det var hele problemstillingen, jeg ønskede undersøgt i det udvalg, som ministeren har lovet at nedsætte, og som måske snarere bør kaldes en kommission.

Indenrigsministeren (Hans Hækkerup): Ja, jeg beklager; jeg havde virkelig misforstået det, men jeg er da ganske enig i, at alle problemer omkring distriktsjordemødrenes virksomhed må tages op i det udvalg, der nedsættes, ikke af folketinget, men af mig.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Ønskes der udvalgsbehandling? (Ophold). Da det ikke er tilfældet, går lovforslaget direkte til anden behandling.

Den næste sag på dagsordenen var:

Forhandling om ministeren for kulturelle anlæggers redegørelse om visse kulturpolitiske problemer.

(Redegørelsen (nr. I) findes i tidenden sp. 2361).

Niels Matthiasen: På en vis måde havde jeg lyst til at nøjes med at sige: „enig“ til den redegørelse, kulturministeren i går gav

om visse kulturpolitiske problemer, så hvis kulturministeren endnu skulle fortryde, at hun anmeldte sin redegørelse for folketinget, må jeg sige, at fortrydelsen ligger ganske på ministerens side.

Jeg lyttede med stor glæde til redegørelsens blanding af selvansagelse og perspektivkasse, og det er vel egentlig denne blanding, som må være forudsætningen for en kulturformidling. Adgangen for den enkelte til at få del i kulturværdierne er i dag langt større end før. Den sociale og økonomiske velfærdsudvikling har været af afgørende betydning. Fremskridtene er ikke bare sket for kulturproducenterne, de skabende kunstnere, men også hos aftagerne, hos publikum, gennem kulturformidlingen. Radio og fjernsyn, billigbøger, grammofonplader og reproduktioner er gennem den øgede købekraft og den øgede fritid blevet en del af menneskenes hverdag. Men der er også ting i vort samfund, som trækker den anden vej: produktivitetstigningen og det deraf følgende hårdere arbejdstempo, ofte med et meget ensformigt arbejde, skaber ikke noget godt grundlag for det bogstavelig talt fysiske overskud, som er nødvendigt hos den enkelte for at opnå en virkelig fordybelse og tilegnelse af kulturværdierne.

Det må vist erkendes, at den kommercielle konkurrencementalitet, som præger samfundet, stiller vældige krav til den enkelte for at leve i overensstemmelse med sig selv.

For mange er det først og fremmest kampen om at opnå de ydre beviser på fremgang og position, som tæller. Helst lidt længere og lidt flottere end naboen er målet, og nogen — ja, måske de fleste — må nødvendigvis blive tabere i den kamp. Konkurrencementaliteten fremmer ensretningen. Det gælder om at sælge sig selv ved at leve op til det, som „de andre“, altså omgivelserne, venter af én, og i stedet for at udvikle sin egen personlighed bliver man som de andre. Det er det nemmeste.

Som Poul Henningsen engang sagde: „Man kan ikke forlange, at alle skal være originale, men man kunne dog forlange, at de skulle være sig selv.“

Målet for en kulturpolitik må være at ændre den indstilling, jeg omtalte, i hvert fald at skabe rammerne for, at ændringer kan finde sted. Det nytter nemlig ikke bare